

LA QPERATIVA de l'ODÈON

El full informatiu que ens posa al dia de la situació de l'ODÈON

Fotografies de Jordi Dulsat

De primera necessitat

Defensar sense embuts la cultura a casa nostra. La gran i la petita, la d'etiqueta i la d'espardenya, la de sala i la de carrer. Defensar-la i exigir-la, deixant de banda que a dia d'avui posar sobre la taula la garantia d'altres drets que no siguin els de la pura supervivència et genera detractors de tota mena. Et marca i et fa diferent, perquè t'atreveixes a insinuar que la importància d'alimentar l'esperit, de fer pessigolles a l'ànima, de riure o plorar amb un espectacle és tan vital com l'àpat que fas cada dia. Perquè si encara algú no n'és conscient, en aquest país de retallades i de negatives a tort i a dret, no està gens ben vist que aixequis una altra bandera que no sigui la dels serveis de primera necessitat. I algú em pot explicar amb objectivitat on són els límits d'aquesta primera necessitat? On acaba la garantia del benestar de l'ésser humà? Del benestar total i absolut. D'aquell que n'assegura l'alimentació, la salut, l'educació, un sostre digne... i l'accés a aquell compendi d'elements estranys que anomenem cultura i que per a molts són perfectament pres-

cindibles. En aquest ja llarg camí professional que m'ha tocat viure, en els moments en els quals la recessió tot just trucava a la porta, les administracions s'afanyaven i s'afanyen encara a treure les tisores i arranar amb les partides destinades a cultura. Aquesta mentalitat, potser obligada, però pràcticament mai discutida, ha afavorit que la ciutadania acabi pensant

que sense cultura es pot viure d'allò més bé. I que, precisament aquest afany per etiquetar allò que és bo en una societat de mínims deixa fora la pràctica cultural. I és una reflexió que no entén de colors polítics, perquè tots hi cauen. És la imposició del seny del plat a taula davant la emoció sense valor aparent que genera l'escenari. Quan en realitat, aquesta rauxa maltracta-

Teresa Márquez, Periodista del Punt Avui

da és el motor que fa moure el seny atrotinat i desil·lusionat que s'arrossega cap a un futur tan gris. Tot i això, i afortunadament, com sempre passa en els deserts més eixuts del planeta, en alguna de les esquerdes de la pedra més erma hi acaba arrelant la llavor menys submissa. Una llavor que no té gens fàcil créixer i que, potser per por o per oblit, és condemnada a abaixar el cap i a esperar el moment més propici per florir. Una llavor que a Canet es coneix com a **Odèon**, llar de bojós defensors que lluiten amb espases de fireta els embats d'una trajectòria que els ha estat esquerpa des del començament. Però vet aquí que ningú ha escrit encara el final d'aquesta història feta de lluites desiguals i tenyida d'episodis funestos que ara torna a revifar amb diners arribats de fora. M'agradaria pensar que d'una Europa encara sensible. Uns diners que han de servir per començar a aixecar sobre les ruïnes del teatre vell un projecte nou, capaç de tornar a emocionar els veïns que el desembre del 2002 van rebre el millor regal de Nadal embolcallat de responsabilitat quan l'**Odèon** va passar a mans del poble.

La veu de la runa

L'edifici de la cooperativa la Unió ha estat des dels seus orígens i fins als nostres dies un projecte que ha sumat esforç i il·lusió.

Esforç dels socis cooperativistes, que amb les seves mans i pocs recursos van comprar uns terrenys per bastir un edifici que cobris les seves necessitats com a societat.

Esforç de l'arquitecte Rafael Massó en dur a terme el projecte de construcció de l'edifici, que no només serviria per a ús dels socis, sinó que compliria una funció social al poble com a sala de cinema i com a església a la postguerra.

Esforç i il·lusió de uns joves de Canet que amb els diners dels bars de les Sis Hores van reformar el bar i van reobrir-lo per dur-hi a terme activitats culturals i que als anys 70's i 80's van dur a terme una programació capdavantera en la cultura Catalana. Treball i creació de la companyia de teatre Els Comediants, que assa-

javen al teatre Odèon i que segurament per això es van quedar a Canet. Esforç i reivindicació de l'associació Cultural Plataforma Odèon en recuperar un espai per cobrir les necessitats culturals de Canet.

Voluntat i col·laboració de la cooperativa Consum Valencia-Eroski

ció per adequar l'edifici a les necessitats actuals.

Esforç i treball dels operaris que el rehabilitaven l'any 2007 i que un d'ells, en Tito Claudio, hi va deixar la vida. (Un preu molt alt). Un resum molt curt per una història tan llarga, però voldria que

servís per reflexionar un moment ara que a Canet veiem com edificis emblemàtics, com la Pulligan, el teatre Canetense del carrer Stma. Trinitat, Can Pinyol (que després de gastar-hi uns diners en rehabilitar-lo no serveix per a res), etc... van desapareixent inexorablement.

Per sort i gràcies a un nou esforç en aquests moments, l'Ajuntament dispo-

sa de 220.000€ per invertir en la rehabilitació de l'edifici de la cooperativa. Són pocs diners per fer front a la despesa total del projecte, però això serà un petit pas per començar a tirar endavant de nou i aconseguir que tots aquests esforços no hagin estat en va.

6. CANET DE MAR - Cooperativa "La Canetense" - Tienda
L. Romo, fot. Barcelona

de vendre l'edifici a l'Ajuntament de Canet a un preu raonable amb un molt bon finançament i deixant enrere litigis pendents als jutjats. Esforç econòmic de les administracions públiques, Ajuntament, Diputació i Generalitat per finançar un projecte de rehabilita-

Lluís Jofre Roca

Director General d'Universitats de la Generalitat de Catalunya

A peu de carrer

És favorable a la recuperació de l'Odèon?

Sí, sense cap mena de dubte, com a po-

ble ha de formar part del nostre patrimoni històric i per això ha de formar part del nostre futur. En sóc partidari recuperant la idea original de la cooperativa la Unió, és a dir, ha de tenir una part econòmica productiva i una altra part dedicada a la cultura. Penso que són dues vessants complementàries també avui dia, com la filosofia que l'edifici havia tingut originalment, del que es tracta és que pugui oferir una rendibilitat social i econòmica.

Algunes persones discuteixen la seva ubicació com a centre cultural.

L'Odèon pot i ha de ser un centre cultural, la seva ubicació central al poble el fa proper i també contribueix a reforçar el centre històric, la majoria de poblacions tenen aquestes instal·lacions als centres neuràlgics, per tant, tot i que algú pugui pensar que té alguna dificul-

tat, té multitud d'avantatges per la ubicació, per la dimensió i per la història que porta associada, pot ser el centre cultural perfecte per un poble com Canet, perquè un

“L'Odèon ha de ser un pol cultural i empresarial per Canet”

centre cultural ha d'estar integrat a la trama del poble, penso que les implantacions al centre o al polígon industrial tenen finalitats diferents.

La vessant cultural està clara. Quina és l'activitat econòmica que ubicaria a l'Odèon?

Jo a la planta baixa hi ubicaria un viver de petites empreses lligades a la indústria cultural en totes les

seves vessants, tant tecnològica, a nivell de so, animació per ordinador... com artística, des de la creació de guions fins a la construcció de decorats o roba específica per a espectacles. Avui dia és un bon projecte per revitalitzar econòmicament el centre de Canet i seria la manera amb la qual amb l'Odèon crearia llocs de treball i per tant, una sinergia econòmica interessant amb una indústria de qualitat important, perquè seria ocupació d'alt valor afegit. És un actiu que Canet històricament té, la trajectòria cultural i artística de Canet és innegable. No tinc cap dubte que l'Odèon pot ser un element vital per revitalitzar el centre històric.

A les fosques

Cada cop sortim més petits

I veuràs amb les retallades que vindran...